

VEDANTAS HISTORIE – 23 sider

- Hvor kommer Veda-Skriftene ifra?.....**side 1**
Rishi Lydbølger Hymner Mantra.....**side 2**
Rishiene var spesielle.....**side 2**
Hvordan oppnådde rishiene selvkunnskap?.....**side 3**
Eksempler på to Vedanta kunnskapsmantraer som er av stor betydning for Vedanta i dag.....**side 3**
Vibrasjoner OM Lyd - Vedanta - Selvkunnskap - Avslørt Kunnskap.....**side 4**
Vedanta Som Et Åpenbart Kunnskapsmiddel av Swami Dayananda.....**side 6**
Hvordan kan en vedisk tekst i mithya avsløre virkeligheten av Satyam?.....**side 6**
Vedanta Skriftens Historie.....**side 7**
Vedanta og dens opprinnelse.....**side 8**
Bharat – Lysets Land – India.....**side 8**
Vedanta.....**side 9**
Det er fire Vedaer: Rig Veda, Yajur Veda, Sama Veda og Atharva Veda.....**side 9**
1. Karma Kanda.....**side 9**
2. Jnana Kanda.....**side 9**
De Ti Hoved Upanishadene i deres respektive Vedaer.....**side 10**
Hva Betyr Ordet Upanishad?.....**side 10**
Hva er symbolet på dialogen mellom Arjuna og Krishna i Bhagavad Gita?.....**side 10**
Tilleggstekster i Vedanta-Undervisningen basert på Upanishadene, Bhagavad Gita og Brahma Sutraene.....**side 11**
Tradisjonell Advaita Vedanta – Sampradaya – Adi Shankaracharya.....**side 11**
Adi Shankaracharya (788-820).....**side 11**
Ramana Maharshi (1879-1950).....**side 12**
Nisargadatta Maharaj (1897-1981).....**side 13**
Det Absolutte Er Ikke Før Bevissthet.....**side 13**
Swami Chinmayananda (1916-1993).....**side 14**
Swami Dayananda (1930-2015).....**side 14**
Mystiker og Ikke-Mystiker - Tilnærmelser til Ikke-dualitet.....**side 14**
Tradisjonell eller Ikke-Tradisjonell Vedanta.....**side 15**
Neo-Advaita Vedanta Undervisninger og Deres Svakheter/Mangler sammenlignet med Tradisjonell Advaita Vedanta.....**side 16**
Neo-Advaita Undervisninger.....**side 16**
Begrepet Guru.....**side 17**
Å følge din egen indre guru/lærer/veileder.....**side 18**
Lærerrolle i Tradisjonell Vedanta.....**side 19**
Osho og misbruk av lærerrollen.....**side 19**
Er stillhet den beste læreren?.....**side 22**
Mandukya Upanishad og Gaudapadas Karika om student og lærer.....**side 22**

Hvor kommer Vedaskriftene ifra?

Skriftene (sastra på sanskrit) kommer ikke fra menneske eller en person. Skriftene snakker om levemåte, som er ment for universell harmoni, fordi skriftene er ikke et produkt av menneskeintellekt. Vitenskap blir kalt for pauruseyam sastram, det vil si fra menneskeintellekt. Skriftene blir kalt for apauruseyam på sanskrit. De er ikke oppfinnelser av menneskeintellekt. De er åpenbaringer gjennom rishier, seere og vismenn.

Vedaene blir sett på som en gave fra Det Totale Sinnet/ Makrokosmisk Sinn (Isvara på Sanskrit). Rishiene tjente som et medium for å motta Vedaene. Hver rishi er som et tv-apparat, som er mottakelsessenter av informasjon fra overføringscenter, som vi ikke ser. Overføringen er ikke fra et sted på jorden eller hvor som helst. Overføringen er direkte fra Det Totale Sinnet, Upersonlig Skaper, Skapelse som tilrettelegger alle ting vi ser her på Jorden og i Universet. Det Totale Sinnet ser, hører og har all kunnskap om alt på Jorden og i Universet. På samme måte som kunnskap om kvantefysikk,

gravitasjon og relativitetsteorien for eksempel ikke kommer fra et menneskeintellekt, men til mennesker via ulike åpenbaringer eller oppdagelser. Direkte fra Kilden eller Det Totale Sinnet, som har all kunnskap. Kunnskapen på sanskrit om hvor vedaene kom fra er som følgende i Bhagavad Gita:

Og derfor sa Krishna, brahmaksarasamudbhavam. Veda er ikke en oppfinnelse av menneskeintellektet, veda har kommet ut av aksaram, som betyr bhagavan (Det Totale Sinnet). Brahma betyr veda. Vedaene kom fra Gud/ Det Totale Sinnet.

Rishi Lydbølger Hymner Mantra

Vedaene var tilgjengelig i form av et middel av lyd og bølger. Rishiene var de kvalifiserte menneskene til å motta dem. Rishiene hadde et kvalifisert sinn, som var modent, klart, intelligent og rent nok til å ta imot disse lydbølgene. De gav dem til hele menneskeheten og ikke bare til India selv om de ble presentert som hymner og mantra, som er på sanskrit. Rishiene ble kalt for seere av disse mantraene eller hymnene.

Det var Rishiene (seere som hadde kultivert rolig, harmonisk, modent og intelligent sinn i endel år for flere årtusener tilbake via meditasjon, kontemplasjoner osv.), som fikk ned ulike hymner og kunnskap gjennom lyd, i første omgang som nevnt. Vedanta blir kalt for shruti (hørt - muntlig tradisjon). Einstein (relativitetsteorien) kom ned som en slags åpenbaring og det samme skjedde med vedaene, som har kunnskap om alt som har med mennesker, skapelse og kosmos å gjøre. Rishiene hørte kunnskapen utenfra - det kom ikke fra dem. Men fra Selvet/Bevisstheten - skapelsen - Upersonlig Skaper. Det Rishiene hørte gikk via rom/eter (akasha) til hørselen deres og de hadde det som skulle til for å hente ned denne kunnskapen om hvem vi er, virkelighetens natur, skapelse osv. (mikro og makrokosmos). Sanskrit er et språk som mange blir berørt av gjennom mantraer og ulike tekster. Det rører noe i oss mennesker.

Rishiene var tydelig på at det ikke kom fra dem og deres intellekt. Men fra Skapelsekraften som tilrettelegger alt i verden og universet, Det Totale Sinnet og at derfor er det sjelden noen rishier har blitt nevnt med navn.

Subjektive erfaringer har ikke status som kunnskapsmiddel. Det er viktig å forstå at de Vediske Rishiene eller seere/ vismenn er ikke presentert som mystiske erfarere som rapporterte deres personlige erfaringer. De er seere av mantraer, og ikke enkle erfarere. De hadde ingen erfaringsritualer. De hadde en visjon, en åpenbaring eller vi kan kalle det for en oppdagelse. Når de sier at det er vurdert som et kunnskapsmiddel, er hele tilnærmingen til det de erfarte noe annet. Vedantaskriftene er sett på som et kunnskapsmiddel og de kommer hovedsakelig fra Upanishadene, slutten av alle Vedaene.

Når Vedaene kom er det ulik oppfatning og mening om. Det kan være snakk om over 10 000 år siden. Det foregikk undervisning fra lærer og elev muntlig i endel tusener av år i India. Det var ikke før Shankaracharya skrev ned ca. 800 år etter Kristus at Upanishadene og andre skrifter ble «skrevet» ned slik at det kom til nytte for ulike lærere i ettertid helt til i dag.

Fra Wikipedia:

«I vedaene er terminologien rishi på sanskrit, betegnet som en inspirert poet av Vediske hymner (type sanger). Før-Vedisk tradisjon av Hinduisme så på Rishiene (eller Ruesi i Laos og Thailand) som seere eller vismenn, som etter intens meditasjon (tapas) realiserte sannheter og evig kunnskap, som de utarbeidet inn i hymner.»

Rishiene var spesielle

Vedanta hevder at en lærer er nødvendig for å lede en effektiv selvgransking. Spørsmålet om hvordan rishiene kunne ha oppnådd kunnskapen i mangel av en lærer. For det første bør vi være klar på at systematisk utfolding av skriftene og arbeidet av prakriyas eller spesifikke analysemetoder, er midler til å oppnå frigjøring (moksa). Faktum er at det er kanskje mer realiserte vesener, som har oppnådd selvkunnskap utenfor undervisningstradisjonen av sampradaya enn inni den. Det finnes ingen

spirituelle tradisjoner som utfolder sannheten på en slik systematisk måte som Vedanta.

Vi kan ikke bevise dette, men det er fornuftig å anta at mange mennesker har oppdaget deres sanne natur inni konteksten av utallige spirituelle tradisjoner. I denne forbindelse, var rishiene ikke noe mer spesielle enn de realiserte vesenene forbundet med andre tradisjoner. Selvfølgelig hva som gjør undervisningene til rishiene så unike er den systematiske erfaringsanalysen de formulerte, slik at andre kan oppnå samme innsikt og kunnskap. I denne forbindelse er rishiene spesielle.

Fortsatt gjenstår spørsmålet: Hvordan oppnådde rishiene selvkunnskap?

Kanskje det beste svaret til dette spørsmålet er åpenbart gjennom en overveielse av den moderne vitenskapsoppdagelsen. Grunnleggende sett har moderne vitenskap oppdaget Isvara (Skaper/ Skapelse/ Det Totale Sinnet). Moderne vitenskap har oppdaget lovene som regjerer manifesteringsoperasjoner, som Vedantatilhengere vet er en tilsynelatende virkelighet. Vitenskapsmenn skaper selvfølgelig ikke disse lovene, de har rett og slett avslørt disse gjennom analyser. Det er sant at en del av forutsetningene til å lære går inn i å muliggjøre vitenskapsmennene til å gjøre disse oppdagelsene, men det umiddelbare poenget er at kunnskap, selvkunnskap inkludert, ikke er skapt, men avslørt. Og fordi kunnskapen, eller virkelighet (som er relativ eller tilsynelatende, inni konteksten av manifestasjonen, men absolutt med hensyn til selvet) eksisterer allerede, den er åpen for å oppdages av noen.

Derfor, hvis noen er kvalifisert, kan en få tilgang til kunnskapen, selv uten hjelp av en lærer. Slike hendelser er få og de som gjør det oppnår selvkunnskap gjennom en åpenbaring og assimilerer på stedet. Ramana Maharshi er en slik person. Hva som gjorde rishiene unike i denne forbindelse var at de etterlot oss med forskjellige analysemetoder, hvor vi kunne oppnå samme kunnskap gjennom veiledet gransking som de hadde oppnådd gjennom deres selvstendige analyser og kanskje også via spontane åpenbaringer. Derfor konkluderer vi med at rishiene var spesielle. De var kvalifiserte søkere, som var i stand til å oppnå kunnskap uten en mellommann.

Og det virker å være usannsynlig inni konteksten av verden i dag, og vi vet at de samlet sammen sannheten, fordi deres undervisninger er upåklagelig logiske. De ledet den kvalifiserte studenten til utvilsomt forståelse av den grenseløse bevisste naturen av eksistensen og har stått imot tidstesten fordi utallige jnanis eller de som har oppnådd selvkunnskapen som er ensbetydende til moksa (frihet/ frigjøring) har bevitnet faktumet når de har assimilert fullstendig, som setter en fri fra lidelse.

Eksempler på to vedanta kunnskapsmantraer som er av stor betydning for Vedanta i dag:

Det er vanlig at disse mantraene blir påkalt fra en vedantalærer i dag:

Om brahmanandan param sukkadam kevalam jnana murtim dvandatitam gangana sad drisham tatvamasyaadhi lakshyam.

Ekam nityam vimalam achalam sarvadhi sakshi bhootam.

Bhavatam triguna rahitam sad gurum tam namami

OM (selvet) er grenseløs bliss (lykksalighet) og evig nytelse. Det er bortenfor gunaene, tilstedeværelsen som også er kjent gjennom den Vedantiske erklæringen, Du er Det.

Det er det ene, evige, rene, uforanderlige vitne av alt.

Det er bortenfor erfaring og de tre gunaene.

Jeg bøyer til det selv, det ene, som fjerner ignoranse.

En Vedantalærer påkaller på sanskrit denne teksten før undervisningen begynner og hva det betyr ser du nedenfor. Kort oppsummert så er det en hyllest til tradisjonen hvor ingen eier kunnskapen og det går tilbake til ren bevissthet/eksistens eller selvet.

sadāsiva samārambhām sankarāchārya madhyamām asmad āchārya paryantām vande guru paramparām

Sadashiva samararambham
Fra den første guru, ren eksistens/ bevissthet
Shankaracharya madhyamaam
til Shankaracharya i midten
Asmad Acharya paryantaam
Og tilslutt min lærer
Vande guru paramparam
Jeg står foran guru-disippel tradisjonen

Isvaro guratmeti
Isvara/ Det Totale Sinnet/ Skaperen, min guru,
Murthi bedha vibaghine
er bakenfor form og dualitet
Vyomavad vyapta dehaya
bakenfor rom og kroppen
Dakshinamurthiyaa namaha
Jeg bøyer til Isvara/ Det Totale Sinnet i form av Dakshinamurthi, som bringer selvkunnskapen

Sarva Vedanta siddhanta
importen av alle Vedanta tekster
Gocharam tamagocharam
er bakenfor det kjente og ukjente
Govindam paramanandam
det er grenseløs lykksalighet og ufødt lys
Satguru pranatoshmahaam
Jeg tilber virkeligheten som min Guru

Guru er assosiert med kunnskap. Betydningen av ordet guru er, den som er giveren av kunnskapens lys og den som fjerner mørke av ignoranse. For de som studerer skriftene så er det å påkalle hele Guru Parampara som er ansvarlig for både forfatterskap av skriftene og så vel som bevaring og utbredelse av skriftene.

Verset «Guru Parampara» handler om flere årtusener ubrutt muntlig undervisning mellom lærer og elev i Vedanta - Sampradaya tradisjonen.

Adi Shankaracharya var en av de første som begynte å skrive ned oversettelser og kommentarer av ulike tekster fra Upanishad, Bhagavad Gita og så videre. I moderne tid er Chinmayananda og Dayananda de mest kjente. Deres undervisning fortsetter i ulike skoler verden over: Chinmaya Mission og Arsha Vidya Gurukulam blant annet.

En av elevene til Swami Paramarthananda beskriver Sampradaya på en fin måte:

Vedanta Sampradaya: Ordet sampradaya er formet fra røttene, da, til å gi med forstavelene sam og pra. Sam står for samyak, som betyr fullstendig og grundig. Pra står for prakarna, som betyr ytterst bra. Selv om Vedanta Sampradaya betyr undervisningstradisjon hvor kunnskapen av Advaita Vedanta er overført fullstendig og korrekt.

Undervisningstradisjonen blir en avgjørende faktor av overføringen av kunnskapen. Ordene som er tilgjengelig i språket passer bare for å åpenbare verdens objekter og ikke subjektet. Kunnskapen om vi er hel, uten å tvile, er motbevist av vår hverdagslige erfaring av å være et begrenset individ i en enorm verden. Valideringen av denne kunnskapen stilles også spørsmål ved av forskjellige filosofisystemer. Det er sampradaya, som tar vare på disse problemene og kommuniserer kunnskapen fullstendig og korrekt i en fullt ut assimilert form. Dette holder kunnskapen i live uten former for tap eller avvik til tross for tidens gang.

Vibrasjoner OM Lyd - Vedanta - Selvkunnskap - Avslørt Kunnskap

Hum er referert i sanskrit som nada brahman. Skapelse er vibrasjoner. Alle objekter er i kontinuerlig flux, endrer og beveger seg, underlagt spesifikke kontinuerlige fysiske lover, som betyr Isvara/ Det Totale Sinnet. Alt som beveger seg skaper en lyd. I Bibelen sies det: «I begynnelsen var Ordet og Ordet var Gud.» Ordet var lyd. I Hindu-kulturen, er ordet OM representert som lyden av atman, selvet. Mange urbefolkningskulturer tror at jorden og dens skapninger har blitt sunget inn i eksistensen. Lyd er vesentlig til livet, som med stillhet.

Vitenskapen har kommet frem til at jorden vibrerer ved en resonans av 7.83 Hz, bedre kjent som Schumannresonans. Schumannresonansen (SR) er et spektrum sett i ekstremt lav-frekvens (ELF) delen av Jordas elektromagnetiske feltspektrum. Schumann-resonans er en global elektromagnetisk resonans, generert og oppglødd av lyn utladet i hulrom formet av Jordas overflate og ionosfære. Du kan søke det opp (Google) og finne ut om alle slags teorier om den.

Alle planeters legemer vibrerer eller hum. Den har blitt kalt for sfærenes musikk, eller musica universalis (bokstavelig talt, universell musikk), også kalt for sfærens harmoni. Det er et urgammelt filosofisk konsept, som gjelder deler i bevegelser av himmelske legemer: solen, månen og planeter, som en form for musikk. Denne musikken er ikke vanligvis tenkt å bli bokstavelig hørbar (selv om sensitive sinn kan høre det klart, noen ganger kan den holde noen våken om natten), men en harmonisk, matematisk eller religiøst konsept. Videre vitenskapelige utforskning har avgjort en spesifikk del i noen omløpsbanebevegelser, beskrevet som en omløpsbane resonans.

Ikke gjør den feilen å tro at ved at du er i stand til å høre lyden er spesiell eller vesentlig. Det er ikke det at Det Totale Sinnets skapelse ikke er vakkert, intelligent og mystisk, men ikke glem at alt er i mithya. Frihet er egenskapen å diskriminere deg, bevissthet, fra objektene i denne virkelighetsordenen(mithya) som dukker opp i deg hele tiden og jordresonansen eller musikk er et objekt kjent til deg som alt annet.

Vedanta er blitt kalt for apauruseya jnanam, som betyr ikke filosofi, eller erfaring av en person som en profet eller en mystiker, som med Buddha, Jesus eller Abraham. Det er heller ingen trossystem eller religion. Vedanta går foran alle kjente religiøse eller filosofiske veier, fordi det er en veiløs vei som ligger til grunn til alle andre veier. Det er en uavhengig undervisning, eller sruti, som betyr hva som er hørt. Det er også kalt for selvkunnskap.

Selvkunnskap, ulikt objektkunnskap står for seg selv og er alltid sann fordi den er sann til seg selv, som betyr at den kan ikke bli avvist av noen annen kunnskap. Selvkunnskap er forskjellig fra kunnskap av objekter, som er objektbasert, ikke subjektbasert. Kunnskap av objekter er ikke kunnskap med mindre den er sann til objektet. Hvis jeg ser etter en hund og mine øyne og sinn er funksjonell, vil jeg ikke se en katt. Hvis det er min kunnskap, da er det min tolkning av et objekt (pratibasika), som ikke nødvendigvis er kunnskap. Ignoranse (eller mitt syn) forårsaker meg til å se eller erfare objekter på en spesiell måte på grunn av mine betingelser (programmeringer). Mennesker tror at ignoranse er kunnskap, fordi de tror på hva de erfarer er kunnskap. Det kan være kunnskap eller ikke. Selvkunnskap er verken bekreftet eller avvist av noen sine meninger eller erfaringer.

Vedanta er åpenbart til menneskesinnet, ikke tenkt ut fra et menneske eller resultatet av noen handling og derfor kan du stole på det. Hva betyr det at vi mener at det er avslørt eller åpenbart? Hevder ikke alle religioner dette? Hva Vedanta mener med åpenbart er enkelt. Et godt eksempel av åpenbart kunnskap er Einsteins oppdagelse av relativitetsloven og Newton av gravitasjonen eller Thomas Edisons oppdagelser for bruken av elektrisitet. Å oppdage midler til å avdekke noe som var der, men som var tidligere ukjent. Relativitet, gravitasjon og elektrisitet beskriver hvordan verden virker ifølge fysiske lover, og ikke ifølge Einstein, Newton eller Edison. Gravitasjon, relativitet og elektrisitet bryr seg ikke om du tror på dem. De opererer på samme måte om du forstår hva de er eller ikke.

Men omsider, etter å ha realisert personens vanskeligheter, har Det Totale Sinnet vært så vennlig å

bestemme personens oppgraderingsprogram ved å avsløre skriftene på dharma og karma til noen få av dens pionerer, som var kontemplative personer, rishier (seere/vismenn). Deretter var også skriftene av selvkunnskap utviklet og organisert som et middel til å fri modne individer for alltid fra byrden av selvignoranse og dens virkninger: psykologisk lidelse (ekstensiell kollektiv lidelse).

Vedanta som et åpenbart kunnskapsmiddel av Swami Dayananda

Utdrag fra Bhagavad Gita home study course volume 1 s. 34 og 35. (og litt på side 36)

Rishiene var ikke forfatterne av vedaene. Vedanta er et kunnskapsmiddel iform av ord. Kunnskap om deg. Den snakker om deg. Ordet åpenbaring er forstått som av et passende kunnskapsmiddel. Første steget mot selvkunnskap og akseptere at Vedanta er et åpenbart kunnskapsmiddel. Sannhet om hvem du er.

Hvordan vet vi at Vedanta er et Kunnskapsmiddel? Hva er beviset? Finnes det bevis for et kunnskapsmiddel? Hvis Vedanta er et kunnskapsmiddel for selvet, krever det verken konklusjon ei heller bevis via persepsjonen. Alt som kreves er at det ikke bør motsette seg hva du vet sannsynsmessig eller slutningsmessig.

Vedanta kan ikke bli motbevist som et kunnskapsmiddel og det kreves ingen bevis annet enn selv-validering. La oss anta at en mann som er tretti-fem og var født blind går igjennom en ny kirurgisk prosedyre som vil føre til at han ser. Denne operasjonen er vurdert som en suksess. Det er ingen komplikasjoner og legene er overbevist om at mannen vil se igjen. Etter å ha fjernet bandasjene, sier doktoren: «Vær så snill å åpne øynene dine.» Men med øynene fast lukket sier mannen: «Doktor, jeg vil åpne mine øyne når du beviser at jeg kan se.»

Hva kan doktoren gjøre nå? Han blir spurt om å bevise at mannen sine øyne er et kunnskapsmiddel, slik at de er kapabel til å se. Men hvordan kan han gjøre det? Han kan bare si at jeg tror du vil være i stand til å se. Operasjonen gikk veldig bra og det er ingen grunn til at dine øyne ikke skulle se. Selv om doktoren tvinger mannens øyne til å åpne, vil det eneste beviset han vil være i stand til å se er registrert av øynene selv.

Vedanta sier at du er løsningen til ditt problem og at det er ingen annen løsning. Du har allerede prøvd å løse problemet utallig mange ganger. Vedanta lover ingenting. Den sier ikke at du vil bli løsningen, den sier at du er løsningen. Til å bli løsningen har en underforstått betydning om forpliktelse og investering. Du kan finne ut eller ikke, siden hver tilblivelse bringer med seg usikkerhet.

I Den Vediske Visjonen av virkelighet, er alt som er kjent eller ukjent Brahman (Selv/ Bevissthet/ Eksistens) og du er tat tvam asi du er det, selv/ bevissthet. Å oppnå denne visjonen, vil du innse at du er fri fra begrensninger påtvunget deg på grunn av ignoranse og feil.

Hvordan kan en vedisk tekst i Mithya avsløre virkeligheten av Satyam?

En student tar opp tvil om Vedaenes autoritet: For eksempel, hvordan er Vediske tekster overlegen til andre hellige tekster? Hvorfor skal jeg tro på at Vedanta har det ultimate svaret? Er det ikke et annet synspunkt?

Til en mer sofistikert innvending, som er tatt opp:

Studenten: Dine hellige tekster og bøker er objekter, avhengig av en essens for å eksistere. Og dere kaller dem for åpenbaringer, og bruker dem som et gyldig kunnskapsmiddel til å støtte dine argumenter. Objekter som de er og tilhører den relative verdenen, hvordan kan de snakke om Sannheten (Det Absolutte)?»

Vedantalærer: Ja, bøkene er avhengig av en essens for deres eksistens, men vi lever i en verden hvor alt er avhengig av en essens, mithya-verdenen. Vår sinn og kropp inkludert tilhører denne virkelighetsordenen, som vi kaller for mithya. Hver virkelighetsorden jobber inni seg selv. Hva som virker i en virker ikke i et annet. For eksempel hvis du er sulten i din drøm, da er det bare drømmemat

som vil leves igjennom. Mat fra vår våkne verden kan ikke og har ingen rolle i en drømmeverden. Det er det samme for bøkene.

I en transaksjonsverden, en relativ verden, en avhengig eksistens, kan relativ kunnskap alene fjerne relativ ignoranse. Upanishadene og Vediske tekster tilhører også denne relative virkelighetsordenen. De hjelper oss å fjerne ignoransen, som tilhører den samme relative eksistensen. Ordene blir skrelt bort fra oss, lag for lag av ikke-kjennskap, helt til vi kan se klart Selvets sannhet og verdenen. Til tross for deres avhengighetsstatus, kan vediske bøker hjelpe oss til å forstå det Absolutte.

Studenten: Hvordan kan jeg med sikkerhet vite at ordene snakker sannheten? Jeg kan ikke blindt tro uten positiv bevis.

Vedantalærer: Hvis vil lytter vil hva ordene avslører med et våkent sinn, med fullstendig objektivitet, å tillate at ordene snakker for seg selv, de samme tekstene vil velsigne oss med sannhetens visjon. (ikke-dualitetsvisjon).

Vi vil se at det virker hver gang ved å løse oss umiddelbart fra alle begrensninger og frykter. Hvis for eksempel en øyelege, etter en lang operasjon sier, Du kan se om du åpner dine øyne. Og pasienten, som er mistenkelig svarer dette: Lov meg at jeg kan se, bare da vil jeg åpne mine øyne.

Han gir ikke kirurgen en sjanse. Han har verken tillit eller tro. Uten positiv bevis kan han ikke tro kirurgens ord. Når bøkene snakker om det Absolutte (at vi er bevissthet/selv), kan de virke hvis vi entrer dem uten fordommer, og er klar over vår begrenset mentale kapasitet, villig til å lytte til ordene og åpne oss til visjonen de formidler og tar dem til å være et gyldig kunnskapsmiddel.

I påvente av egen gransking, ser vi at skriftene avslører sannhet, ikke direkte, men ved implikasjon, selvets sannhet og alt annet er En grenseløs Eksistens Bevissthet(satchitananda).

Student: Hvis du vurderer de hellige bøkene, som åpenbarte tekster, hva med våres tanker? Alt i alt, ifølge din mening, opplyser Bevissthet sinnet. Sinnet gir fødsel til tanke. Derav hver tanke er opplyst av Den Ene Bevissthet. Det er en åpenbaring. Hvis det er sant, hvordan vil du forklare volden og grusomheten, som vi ser i verdenen hvor mennesker påtvinger på hverandre?

Vedantalærer: En åpenbaring er en ide, en tanke avslørt av noe ukjent, noe nyttig og utilgjengelig for uavhengig kjennskap. Hvis vi skal bruke dem som et kunnskapsmiddel, må de også være i samsvar til definisjonen av et gyldig kunnskapsmiddel. De må ikke bli motsagt eller opphevet av noen kunnskapsmidler. De må være fullstendig objektiv, uten egoets innflytelse som kan farge dem med subjektivitet.

Hver tanke kan derfor ikke være en åpenbaring. Selv om vi kan definitivt si at hver tanke er åpenbart, siden det er Bevissthet, som bringer hver og en av dem i lyset. Med tanke på vold og skade, reflekterer de den psykologiske ordenen hvor personens sinn kommer under. Vold avslører en indre uro, som farger diskriminasjonssansen og tilstrør dem hat og sinne.

Ondskap stammer også fra tidligere negative tendenser fremmet her og nå. En turbulent barndom og andre ubehagelige livssituasjoner kan også bidra til dette. Et eksempel er en person som har blitt lurt og dermed lar det gå utover hele menneskeheten.

Igjen, hver handling har en reaksjon. Hat og vold vil slite på gjerningsmannens sinn og ånd. Hva kan være en verre straff å lamme ens egen følsomhet? Med ingen håp for lindring eller til og med et ønske for det, er man plaget inni seg selv og kan ikke komme ut av det. Vold bringer med seg ens egne lidelser gjennom indre og ytre midler. Årsak- og virkningslover kan aldri bli benektet.

Mens derimot handlinger som er i harmoni med ordenen vi ser overalt omkring, er det fred og ro. Det produseres en sans av velvære av både kropp og ånd. Slike handlinger gjør vårt sinn positivt følsomt til nye virkeligheter. En bryr seg om naturlig for andres velvære og er sensitiv til andres følelser.

VEDANTASKRIFTENS HISTORIE

Vedanta blir kalt for brahma vidya, som betyr bevissthetsvitenskap eller selvkunnskap. Det er en objektiv og vitenskapelig analyse av ens sanne virkelighetsnatur og din erfaring, basert på fakta. Som med annen vitenskap, er den ikke personlig og den har en metodikk, hvor en følger den med stor dedikasjon og engasjement, vil levere utvilsomt kunnskap som er moksa (frigjøring), hvis studenten er kvalifisert. Vedanta er enkelt og greit sannheten om deg. Ikke din sannhet eller min sannhet eller en annen sin sannhet, men «Sannheten». Vi har sett på hvor den kommer fra og hvem som tok kunnskapen ned muntlig. Hva med det som er skrevet ned i dag og hvor kan vi finne den kunnskapen? Det vil bli utfoldet i dette emnet om Vedantaskriftens historie.

Ulikt alle andre store ideer, som har hatt stor innflytelse på sivilisasjonen og inspirert religioner, som med Buddhisme, Jødedom, Islam og Kristendom, så vel som filosofier som Konfutsianisme, Platonisme, Socratism, som alle er tilskrevet til en på det tidspunktet levende person, som har blitt forgudet og hedret, kjennetegner Vedaene at det ikke har blitt tilskrevet til noen Gud eller levende person. Den eneste guddom framsatt av Vedaene er det ikke-dualistiske grenseløse Selvet, den sanne essensen av alle vesener.

Mens Hinduisme stammer fra Vedaene og der den dominerende Indiske religionen med utallige symbolske guder og gudinner, er ikke Vedaene, som er hellig, upersonlig og evig skrifter, basert på Hinduisme eller noen andre religioner eller filosofiske ideer.

Vedaene dannet den urgamle tradisjonen kalt for Sanatana Dharma (Den evige vei), som stammet fra hva vi nå kaller India, men som den gang ble kalt for Bharat, som betyr Lysets Land eller menneskene som opprettholder rettferdighet, mellom 6000 til 7000 år siden. Mange forskere har drøftet dette punktet, men de fleste er enig i at Vedaene er i det minste 3500 år gammel, som gjør Vedanta til den eldste skriftlige undervisningen på planeten.

Alle de spirituelle veier, som har blitt nevnt og tenkesystemer, inkludert Vedaene (som ikke er en spirituell vei som sådan), begynte som en muntlig tradisjon og var omsider nedtegnet av forfattere med varierende grader av modifisering og tolkning. Bortsett fra Vedaene, som har forblitt for det meste uten forfatter og fri for tolkning med unntak av mennesker som ikke forstod deres opprinnelse. Vedaenes språk som ble uttalt og da skrevet ned var i Sanskrit, som også er den eldste muntlige språk, som forutgår til og med Sumeriske og Arameisk. Men ulikt alle andre urgamle språk, var det ikke skrevet ned ganske nylig, rundt 500 til 800 år siden.

Vedanta og dens opprinnelse:

Bharat – Lysets Land – India

De originale Vediske tekster, Upanishadene, forutgikk både India og Hinduisme. Før India var India ble det asiatiske subkontinentet kalt for Bharat, Lysets Land, som betyr bevissthet. Rishiene var jegere og samlere, som ikke bygget templer hvor du kunne installere personifiserte guddommer. Når jordbrukstidsalderen startet, økte folketallet og med dem kom templer. På den tiden, spilte de naturlige kreftene: luft, ild, vann og jord annen fiolin til personifiserte guddommer. Det er nødvendig å se mennesker som ånd hvis du ønsker deg et harmonisk samfunn. Rishiene var ikke husfolk, og Vedisk kultur ble kalt for Sanatana Dharma, som betyr den evige sannheten, eller den evige veien.

Vedantatradisjonen gjør det veldig tydelig at Selvet ikke er et objekt, som betyr at de ikke kan bli personifisert. Det kan bare bli avslørt gjennom implikasjon og slutning, som betyr fjerning av ignoranse. De fleste mennesker i verden kaster Gud ut, på grunn av Guds forbindelse med religion. Sekulære mennesker har ingen interesse i Gud i det hele tatt. De prøver å få verden til å virke for dem, men Vedanta er ikke religiøs eller spirituell, selv om den setter pris på verdien av både Gud (Det Totale Sinnet – All kunnskap) og verdenen. Det er en praktisk erfaringsanalyse og en metodikk for å fjerne ignoranse om virkelighetsnaturen.

Vedanta

En formulering av denne form for yoga og erkjennelsesvitenskap finnes i de indiske vedaskriftene. Den vediske perioden antas å være mellom 2000 til 1000 år før vår tidsregning. Vedaene er åpenbart kunnskap fremkommet gjennom meditasjon og indre syn av seere og rishiene. Kunnskapen kom ikke fra et menneske eller en person. Men til en person. Upersonlig kunnskap rett fra Det Totale Sinnet (Makrokosmisk Sinn), med en kompleksitet og dybde utenfor enkeltpersoners mulighet til å kunne konstruere. I den vediske perioden oppstod sanskrit, ayurvedisk medisin, vedisk astrologi og flere kunnskapsdisipliner innen vitenskap, teologi og kosmologi. Lignende åpenbaringer av vediske hymner (skrifter) kan man se i vanlig vitenskap - gravitasjon, relativitetsteori og kvantefysikk blant annet.

Vedisk kunnskap består av fire områder, artha, kama, dharma og moksha. Artha er hvordan skape trygghet, velstand, rikdom og overflod. Kama er om tilfredsstillelse, velvære og nytelse. Det gjelder ikke bare innen elskovskunsten hvorav de mer kjente Kamasutraene har sin opprinnelse, men i alle former for estetikk, fra matlagning til kunst. Dharma er læren om universets lovmessighet, orden og etiske grunnregler. Moksha er hvordan oppnå menneskets ultimate eller valgløse mål, å bli fri. Kunnskapen om dharma og moksha kalles vedanta.

Vedanta har eksistert i en ubrutt tradisjon like siden den vediske perioden. Kunnskapen har passert fra lærer til elev gjennom tusener av år og blitt jevnlig holdt vedlike gjennom skrifter og undervisning. Ingen personer har eierskap over denne kunnskapen. Den er ikke basert på enkelte personers opplevelser og deres eget system, men ulike formuleringer er blitt annektert og godkjent av et større fellesskap. Vedanta er verken filosofi eller religion, men en vitenskap basert på en metode av selvgransking i en logisk kritisk og systematisk undersøkelse av vår egen erfaring.

Vedanta danner grunnlag for yoga, tantra, buddhisme og flere av Østens indre veier. Antakelig har de fleste religioner også røtter i vedaene og med et enda dypere opphav i en felles global kosmologisk forståelse. Moderne historie ignorerer den systematiske eksistensen av tidligere sivilisasjoner før vår tidsregning, på flere områder langt mer avanserte enn vår. Dette på tross av at monumentale byggverk fra slike forhistoriske perioder fortsatt finnes som synlige bevis flere steder på jorden. Istider, flodbølger og naturkatastrofer har fått slike sivilisasjoner til å gå under. Enkelte mennesker har antakelig overlevd og brakt kunnskap videre, men i fragmenterte og usystematiske former. En slik universell kunnskap har blitt spredd i mange ulike retninger, og den vediske kunnskapen er muligens den mest inntakte og tydeligste.

Det er fire Vedaer: Rig Veda, Yajur Veda, Sama Veda og Atharva Veda.

Hver Veda har to seksjoner eller deler (kanda):

1. Karma kanda Handlingsseksjonen.
2. Jnana kanda Kunnskapsseksjonen.

1. Karma kanda

Den første seksjonen, karma kanda, gjelder å leve i verden, ritualer for spesifikke mål, som begravelse, bryllup, ha barn, jordbruk, tjene penger og så videre. Påkaller gudene til å få det du vil ha, med andre ord sikkerhet, nytelse, dyder. Dualistiske øvelser for personen identifisert med å være en person, handleren som tror den kan oppnå fullstendighet av dens begjær gjennom passende handling, som den kan gjøre til en viss grad. Den første seksjonen av hver Veda er ikke egnet for den siste og mest viktige jakten, frigjøring fra bindinger til objekter (moksa).

2. Jnana kanda

For moksa (frihet), trenger vi en veldig forskjellig undervisning og kvalifikasjoner for Selvgransking. Denne undervisningen er funnet i den andre seksjonen av Vedaene, jnana kanda, Vedanta-undervisningene, som betyr omtrent - kunnskapen som slutter ens jakt etter kunnskap. Vedanta-Undervisningene inneholder Upanishadene, som det er mer enn 200 av, hvorav de første 10 er de viktigste. Noen av Upanishadene er henvist av en forfatter, men forfatterskap har ingen forbindelse med hva de er formidlet, fordi det er den tidløse og upersonlige kunnskapen av Selvet, bevissthet. Forfatterskap er i form av kommentarer (karikas) som utfolder betydningen av tekstene.

De Ti Hovedupanishadene i deres respektive Vedaer:

1. Isa - Yajur Veda
2. Kena - Sama Veda
3. Katha - Yajur Veda
4. Prasna - Atharva Veda
5. Mundaka - Atharva Veda
6. Mandukya - Atharva Veda
7. Taittiriya - Yajur Veda
8. Aitareya - Rig Veda
9. Chandogya - Sama Veda
10. Brhadaranyaka - Yajur Veda

Hva Betyr Ordet Upanishad?

Betydningen av ordet Upanishad er Selvkunnskap. Ordet i seg selv er laget av to forstavelser, Upa og Ni, og et ord, sat eller sad, fra kilden sad. Denne kilden har en tredobbel betydning:

- (1) Fjerne, slite ut (visaranam);
- (2) Å gjøre slutt på (avasadanam);
- (3) Å oppnå eller ha kjennskap (gamanam).

Ordet sat er middelet av handlingen ved dens kilde. Forstavelsen ni betyr bestemt, det som er konstatert. Derfor er kunnskapen kalt for ni. Forstavelsen upa betyr det som er nærmest. Det nærmeste er deg selv, Jeg, Bevissthet/ Selvet. De to forstavelsene sammen, upani betyr den bestemte kunnskapen av en selv. Dette kunnskapsmiddelet er Vedanta, i slutten av hver del av Vedaene, hvor emnet er Upanishad, Selvkunnskap.

Vedanta er en vitenskapelig undervisning som har eksklusivt med den sanne virkelighetsnatur å gjøre og negerer oppfatningen av handleren. Selv om Vedanta stammer fra Vedisk kultur, er den grunnleggende undervisningen universell i det at det fundamentale prinsippet er at virkelighet er ikke-dualitet, i motsetning til en dualitet. Den avslører at det er bare et prinsipp, som opererer hvor i alt har sin opprinnelse, og er laget av, og det er bevissthet, Selvet. Derfor er Vedanta i essens ikke noe spesifikt, som tilhører noen kulturer, raser eller religioner, siden bevissthet ikke tilhører noen. Det er hvem vi er, fordi det er bare en bevissthet.

Bhagavad Gita, delen av Mahabharata (En puranisk eller mytisk tekst tilsynelatende skrevet av Vedavyasa) er også inkludert i Vedantaundervisningen. Bhagavad Gita er virkelig Vedaene i kode, fortalt i billedform, som når den er skikkelig forstått og undervist, utfolder hele Vedanta-metodikken. Den siste teksten, som er inkludert i Vedantas kunnskapsmiddel er Brahma Sutraene, som er en samling av intellektuelle samtaler, som gjelder veldig subtile emner samlet og publisert av Badarayana. De er kompliserte diskusjoner, som ikke er nødvendig for Selvgransking, men er nyttig for de som vil forstå de finere detaljer av Vedanta læresetningene.

Metodikken eller kunnskapsmiddel Vedanta bruker til å undervise var utviklet av Indisk kultur og er godtatt til Hinduisme. Takket være Sri Adi Shankaracharya har hovedsakelig Vedantaskriftene blitt skrevet ned.

Hva er symbolet på dialogen mellom Arjuna og Krishna i Bhagavad Gita?

Arjuna = jiva (ego, tror og føler at det er separat fra alt annet i verden og universet)

Krishna = rent sattvisk intellekt, som er dyktig til diskriminasjon (skille mellom selv og ikke-selv)

Kauravas = Adharma (Umoralskhet. Egoistisk, umoden, barnslig, grådig del av individet)

Pandavas = Dharmakrefter (moral/dyder/å gjøre det som er passende)

Tilleggstekster i Vedantaundervisningen basert på Upanishadene, Bhagavad Gita og Brahma Sutraene

I tillegg til Upanishadene, Brahma Sutraene og Bhagavad Gita, er det også tilleggs litteratur tusener av tekster basert på disse tre kildene i Vedanta.

Sutraene er tekster skrevet i form av treffende, lærerike utsagn, som er ganske kryptisk på grunn av deres kortfattede natur. Disse tekstene presenter de Vediske undervisningene i kodet form og tjener til å klargjøre uklare utsagn og løse de tilsynelatende motsetninger som eksisterer i kildetekstene. Blant de som er mest interessant å merke seg av Sutra litteratur er tekstene som:

Adi Shankaracharya kommentarer og oversettelser:

Tattva Bodhah
Atma Bodha
Drg Drisha Viveka
Aparokshanubhuti
Vivekachudamani

Vedanta Sara av Sadanda Swami og Panchadasi av Vidyananya Swami.

Smrtis er sekundære skrifter, som også klargjør kildetekstene. Terminologien Smriti betyr, det som er husket og poengterer det faktum at deres innhold var skrevet av mennesker. De er hovedsakelig fokusert på dharma og personlige erfaringer, som reflekterer kunnskapen avslørt av kildetekstene. Den mest kjente Smriti litteraturen er Bhagavad Gita. Også to nylige tilføyelser i denne kategorien i moderne tid er Upadesha Saranam og Sat-Darshanam av Ramana Maharshi er verdt å nevne.

TRADISJONELL ADVAITA VEDANTA - SAMPRADAYA - ADI SHANKARACHARYA

«Ingenting renser mer enn selvkunnskap.» -Bhagavad Gita

ADI SHANKARACHARYA (788-820)

Adi Shankaracharya var en av de første og mest kjente som startet å skrive ned sine kommentarer fra ulike Vedanta tekster i Sampradayatradisjonen. De mest kjente er Tattva Bodhah, Vivekachudamani og Atma Bodh.

Han er første shankara med en enestående fortolkning av hinduskriftene, spesielt Upanishadene og Vedanta. Han har hatt en dysindig innflytelse på utviklingen av hinduisme i en tid når kaos, overtro og fordommer var svært utbredt. Shankara var en talsmann for storheten av Vedaene og var den mest berømte Advaita læreren, som gjenopprettet Vedisk Dharma og Advaita Vedanta til dens opprinnelige renhet og ære.

Ved siden av å pusse opp skriftene, renset han den Vediske religiøse praksisen av rituelle overflod og innførte den sentrale Vedantaundervisningen, som er Advaita eller ikke-dualisme. Shankara gjenopprettet forskjellige former av religiøse praksis i akseptable normer, som vist i Vedaene.

Shankaracharya sammenligner skriften (shastram) til en mor. En mor kommanderer barnet i begynnelsen, fordi barnet er ikke moden nok til å forstå betydningen av befalingene. Moren må til og med true barnet. Når noen er på et alvorligere nivå, blir befalingsspråket og trussel brukt når noen har vokst opp tilstrekkelig, og gradvis kan vi fjerne befalingene og truslene og de er byttet ut med undervisning, overbevisning, opplysthet og løfting. Siden vår skriftlitteratur gjør jobben, blir det kalt for Shastram.

RAMANA MAHARSHI (1879-1950)

Ramanas respons er i harmoni med tradisjonell Vedanta. Ramana hadde den største respekten for kunnskapen bevart i Selvgranskingsvitenskapen. I strid med oppfatningen som er vanlig i dag, som har med irrelevans av urgammel og tidløs tradisjonell Advaita Vedanta, var han veldig skarpsindig i forbindelse med skriftene. Han skrev til og med en skrift, Upadesha Saram, som har fått en Upanishadstatus av det tradisjonelle Vedantasamfunnet, en stor ære.

Denne undervisningen blir kalt for diskriminasjon mellom subjektet, seeren og det som er sett, objektene. Den etablerer forståelsen at hva du ser betyr erfaring inkludert alle mystiske erfaringer, er ikke selvet. Den som ser (vitne) erfaringene, er deg, selvet. Han sier at du vil realisere hvem du er, som betyr å forstå at du er selvet når du har separert seeren, deg fra hva du erfarer.

Den som ser (vitne) erfaringene, er deg, selvet. Han sier at du vil realisere hvem du er, som betyr å forstå at du er selvet når du har separert seeren, deg fra hva du erfarer.

En ting som flere beundrer med Ramana var hans vegring, motsatt av mange moderne lærere, til å fabrikke en fantasifull personlig undervisning om emnet selvrealisering. Hans erklæringer var i harmoni med skriftene på Yoga eller Vedanta. Selv om Ramana døde halvt århundre siden var han en veldig moderne vismann, hvis du anser faktumet at den Vediske spirituelle tradisjonen er tusener av år gammel.

Hvorfor vegret han seg til å gjøre det? Fordi ingen moderne undervisning behøves. Hele opplysthets-opplegget ble utarbeidet for lenge siden. Opplysthet er enkelt og greit forståelse av selvet og dens forhold til erfaring, egoerfareren og formene egoet erfarer. I et nøtteskall er det forståelsen - imens formene er avhengig av selvet og at selvet ikke er avhengig av formene. Denne frihet fra binding til erfaring blir kalt for moksha, frigjøring. Det er ikke noe du oppnår, det er noe du er. De operative ordene er og blitt fjernet. Hvilken fjerning er det? Tillater ødeleggelsen av ubevisste tendenser, vasanaer til å oppnå selvet? Eller er opplysthet fjerning av oppfatningen av at verden er separat fra selvet?

I Ramanas undervisning vil du finne begge ideer. Ordet verden er egentlig en psykologisk terminologi. Det betyr ikke den fysiske verden. Den fysiske verden, i den grad den egentlig er fysisk, er selvet. Den er upersonlig. Ingen individer skapte den og ingen individer vil fjerne den. Men den verden som Ramana sier må bli fjernet er den psykologiske projeksjonen, som utgjør et individs personlige verden. Disse projeksjonene er basert på troen på at selvet er separat, utilstrekkelig eller ufullstendig. Ramanas undervisning er ikke Ramanas undervisning. Det blir kalt for vichara, gransking og går tilbake flere tusener av år siden.

Meningen med gransking er kunnskap, ikke den fysiske fjerning av sinnet. Hvis han hadde undervist Yoga som et frigjøringsmiddel ville han ikke ha oppmuntret til gransking fordi Yoga er viet til samadhi-erfaring, ikke forståelse at en er selvet.

Problemet er at noen tror at man må ha de samme opplevelsene som Maharshi for å bli opplyst og henger seg opp i opplevelsene, mens det var ikke det som gjorde han opplyst, men mer at han forstod og realiserte at han var selvet. Alle som har lignende opplevelser som han, realiserer eller forstår ikke hvem de egentlig er og har andre oppfatninger av hva de har opplevd.

Hvordan vet du at ditt sinn ikke tenker?

Hvis sinnet er død, hvordan vet du at sinnet er død?

Du er oppmerksom på fraværet av tanker.

Fraværet eller tilstedeværelsen av tanker har ingenting med deg å gjøre.

Du er aldri ikke tilstedeværende

Spektakulære erfaringer i meditasjon er fullt mulig. Det finnes ulike stadier av samadhi og ikke-dualistiske erfaringer forekommer. Særlig personer med nær døden-opplevelser rapporterer om tilstander av grenseløs lykke, kjærlighet, tidløshet og kosmisk enhet. Slike opplevelser kan være til stor inspirasjon og viktig skritt til en dypere forståelse av ikke-dualisme. Det er fortsatt refleksjoner av Selvet og ikke Selvet i seg selv.

Faren er å gjøre erfaringen til et mål istedenfor en mulighet til å lære fra erfaringen. Ramana Maharshi er et eksempel på akkurat dette. Gjennom samadhi allerede i ung alder ble han fri. Det var ikke erfaringen som frigjorde han, men forståelsen som fulgte i kjølvannet. Dette er sjeldent. De fleste

kommer til frigjøring gjennom kunnskap og ikke erfaringer. Det er rom for erfaringer, men de må forstås i sin rette sammenheng.

Som nevnt før så kan man la seg inspirere av ulike moderne lærere eller bli inspirert av lærere fra fortiden som ikke fulgte fullt ut Vedanta Sampradayaundervisningen. Men gjennom Vedanta Sampradayalærere vil man ikke miste noe på veien av det vedaene gir oss av kunnskap og man får også undervisning av kvalifiserte lærere som bruker tradisjonell format eller vestlig format. Problemet med mangler i læren hos såkalte ikke-dualistiske lærere eller lærere som har blitt inspirert av vedaene, er at man lett kan la egne personlige meninger styre hva som skiller mellom kunnskap og ignoranse om oss og virkeligheten i våre undersøkelser.

Og de som følger Vedanta Sampradayatradisjonen lar skriftene - den upersonlige metodikken som et middel til kunnskap - for å fjerne ignoranse - styre og ikke ens meninger og synsing om hva som er riktig eller sant. Å ha tillit til læren er jo en av kvalifikasjonene.

Det er noe man får finne ut og undersøke selv. En lærer kan ikke gi en elev opplysthet eller fjerne ignoranse for en person, men undervise i en metodikk som gjør at man selv kan jobbe med å undersøke virkeligheten og det en erfarer. Selvkunnskapen fjerner ignoransen etter møysommelig arbeide over tid.

NISARGADATTA MAHARAJ (1897-1981)

Nisargadatta Maharaj, som var en selvrealisert guru, som flere i ikke-dualitetskretser har blitt inspirert av hans tekster og måte å undervise på.

Han var ikke en skolert tradisjonell vedantalærer og noen av hans sitater, som hans elever, studenter og tilhengere har oversatt fra indisk mangler sammenheng og er til tider uklart eller forvirrende. Blant annet emnet om at det absolutte er bakenfor bevissthet eller er før bevissthet. Det er ikke i tråd med tradisjonell vedanta sin selvkunnskap og metodikk.

Det er typisk for moderne ikke-dualitet eller vedanta at en kommer med sitater tatt fullstendig ut av kontekst og sammenheng. Og uten å ha det store bilde, en fullstendig metodikk, så vil man miste essensen i dem og det kan også være motsetninger, som kvalifiserte lærere i tradisjonell vedanta er dyktig til å forklare. Noe som moderne vedanta lærere ikke er siden de mangler en skikkelig metodikk og har ikke Det Store Bildet i sine kunnskaper.

Det absolutte er ikke før bevissthet

Hvis dette er en ikke-dualistisk virkelighet, som skriften sier den er, da er det bare bevissthet. Dette betyr at det er ingenting før bevissthet. Bevissthet er det absolutte. Det er «Jeg Er» i den betydningen at den er hva det er, med andre ord bevissthet eller sat (sanskrit).

Maharaj refererte kanskje til subtilkroppen (ego, sinn, intellekt) når han sa bevissthet. Det er reflektert bevissthet og ren bevissthet er før den. Med andre ord kilden av dens refleksjon.

Problemet med Maharaj er at han ikke var en lærer. Han lagde flere erklæringer fra hans egen erfaring, og en måtte være tilstede i erfaringen for å forstå erklæringene i konteksten eller for å stille han spørsmål. Det kan godt være at det har vært en feil fra oversetteren. Det er lett å miste mye når du oversetter fra et språk til et annet.

Denne er en erklæring som har en underforstått betydning at kun realiseringer av bevissthet ikke er godt nok og at en må gå bakenfor for å få en slags tilstand før bevissthet. Å være i en tilstand fjerner ikke tvilen om hvem du er, fordi det er bare en bevissthet og du er det. «Jeg er-stadiet» er deg. Du er ikke inni den. Bevissthet er ikke i noen stadier. Som Krishna sa om bevissthet i Bhagavad Gita: «De (alle objektsstadier er objekter) er i meg. Jeg er ikke i dem.

SWAMI CHINMAYANANDA (1916-1993)

Han grunnla Chinmaya Mission og var en av de mest kjente Vedantalærere i moderne tid som begynte å undervise på engelsk.

SWAMI DAYANANDA (1930-2015)

Han grunnla Arsha Vidya Gurukulam og var elev hos Swami Chinamayananda i en periode. Han underviste også på engelsk og en av hans beste og mest møysommelige oversettelser fra sanskrit til engelsk er Bhagavad Gita Home Study Course som er på ca. 2000 sider fordelt på 9 solide bøker.

Chinmayananda hadde kjennskap til at moksha (frigjøring) ikke var erfaringsbasert, men hans måte å skrive på kunne misforstås - mistolkes som om det var det.

Swami Dayananda underviste Ny Vedanta inntil han ble korrigert av Swami Tarananda, som forklarte ham at Ny Vedanta ikke gjorde en skikkelig forskjell mellom erfaring og kunnskap. Den erfarende entitet (individ), erfarer alltid og vil fortsatt gjøre det helt til kroppen dør. Ingen erfaring kan ta plass uten bevissthet, men det ikke-erfarende vitne, bevissthet, erfarer aldri noe. Det er alltid vitnet av den erfarende entiteten. Alle erfaringer, slik som erfaringen stillhet, tar plass i tid og slutter. Når erfaringen slutter, er personen med all deres preging fortsatt her. Den eneste måten å forstå sinnets natur er å gjøre om bindende programmeringer/ tendenser til ikke-bindende og negere (fjerne i likningen) handleren (diskriminere objektene fra subjektet) er Vedanta.

Mystiker og Ikke-Mystiker - Tilnærmelser til Ikke-dualitet

I Advaita Vedanta sampradaya er det to grunnleggende tilnærmelser til ikke-dualitet: Mystiker ikke-dualitet og ikke-mystiker ikke-dualitet. Når du først blir interessert i ikke-dualitet er forskjellen uviktig, men når forståelsen blir mer sofistikert, blir forskjellen viktig.

Mystiker og ikke-mystiker ikke-dualister er enig på tre punkter:

- 1) Karma yoga er for rensing av sinnet
- 2) Direkte ikke-dualistisk kunnskap, ikke indirekte ikke-dualistisk kunnskap, frigjør
- 3) Verden trenger å bli eliminert. Indirekte kunnskap er kunnskap av noe som en ikke kan oppfatte. Direkte kunnskap er kunnskap av noe som er tilstedeværende.

Men deretter er de uenige. Mystikerens ikke-dualist sier at fordi du er i dualistisk stadie når du får ikke-dualistisk kunnskap, er kunnskapen indirekte og du trenger å entre en ikke-dualistisk tilstand til å konvertere den til direkte kunnskap. Han sier for å entre inn i ikke-dualistisk tilstand trenger du å fjerne verden slik at du eksisterer som selvet alene.

Ikke-mystikeren argumenterer at den er ikke i individets kraft i å eliminere verden siden det er bare Skaperen som kan gjøre det, å anta noe skal bli oppnådd ved eliminering av verden. Mystikerens argument er at verden er eliminert i dyp søvn holder ikke vann, fordi sunn fornuft sier oss at verden eksisterer når jeg sover. Faktumet er at jeg sover med glede, fordi jeg vet at mitt liv i verden lever videre. Min kone, barn og jobb er fortsatt der når jeg våkner opp. Ikke-persepsjon av verden er ikke eliminering av verden. Dessuten sier loven av konservering av energier at hvis du ødelegger noe så dukker det opp i en annen form.

Hvordan kan du si at den mystiske tilstanden hvor det ikke finnes noen objekter å dele tilstanden er en ikke-dualistisk tilstand? Det er ikke en ikke-dualistisk tilstand, fordi det er et objekt tilstede og objektet er fravær av objekter. Hvis det er bare deg, hvordan vil du vite at det ikke er noen objekter? Og selv når du kom ut av din mystiske ikke-dualistiske tilstand, vil verden være tilstede. Slik at det ikke ble eliminert.

Den mystiske prøver å vri seg unna faktumet ved å si at du ikke kan snakke om denne tilstanden, fordi

den er transcendent, betyr uforklarlig, slik at du må entre den og se den for deg selv.

Men ikke-mystikeren argumenterer at for å oppnå den tilstanden er hardt arbeide nødvendig og han vil ha noe forsikring at det er verdt trøbbelet. Mystikeren argumenterer at mystiske erfaringer er bevis, slik at du kan jobbe med å meditere for å omdanne din indirekte kunnskap til direkte kunnskap.

Ikke-mystikeren argumenterer imidlertid at verden ikke er virkelig i utgangspunktet. Noe som ikke er virkelig så godt som ikke-eksisterende. Hvordan kan du eliminere den? Han argumenterer at troen på at verden er virkelig, trenger å bli eliminert. Faktumet er at den ikke-dualistiske mystikeren er en veldig dualistisk mystiker, fordi han gir lik status til selvet og verden. Derfor hvis du har en, har du ikke den andre, som natt og dag, kulde og ild og så videre.

Men den ikke-dualistiske mystikeren sier at verden og selvet ikke er i samme orden av den ikke-dualistiske virkeligheten. Begge eksisterer som bevissthet, men den ene er virkelig og den andre er ikke det, slik at det ikke er en motsetning. På samme måte når du ikke teller ditt bilde i et speil som et annet deg, kan du ikke telle med verden som et annet objekt.

Hvis dette er sant, da er mystikeren sin oppfatning at jeg var i en dualitet-tilstand når jeg hørte de ikke-dualistiske undervisningene av Vedanta usann. Det er ingen grunn for meg å meditere for å omdanne indirekte kunnskap til direkte kunnskap, fordi hvis jeg fulgte med, fjerner undervisningen enkelt og greit ignoranse av den tilstedeværende, alltid erfarende, ikke-dualistiske selvet og erfaringen av grenseløs lyksalighet, som alltid er tilstedeværende, er nå tilgjengelig. Den var bare gjemt av troen på at virkeligheten er en dualitet.

Hvis en kvalifisert gransker i det hele tatt trenger å meditere og de fleste krever noe meditasjon er det ikke for å fjerne verden, men for å assimilere selvkunnskapen.

Oppsummering: Det er ikke dualitet eller ikke-dualitetsstadier. Det er bare alltid tilstedeværende, ikke-dualistisk bevissthet, som betyr at jeg er ikke-dualistisk bevissthet med kunnskap om hvem jeg er eller ignoranse om hvem jeg er. Hvis dette er sant, som skriftene hevder, erfarer jeg alltid bare ikke-dualistisk bevissthet. Ethvert forsøk på å oppnå en diskret mystisk ikke-dualistisk erfaring er ikke bare unødvendig, det er umulig.

Tradisjonell eller ikke-tradisjonell Advaita Vedanta

For mange år siden skrev Swami Dayananda en liten brosjyre for å forklare hvorfor han ikke lenger følte seg komfortabel med undervisningen til Swami Chinmayananda. Hans første erklæring er : «Jeg kaller meg selv en lærer av tradisjonell Advaita Vedanta.» Mye senere forklarte Swami Paramarthananda en av Dayanada sine fremste disipler, forskjellen mellom mystiker og ikke-mystiker ikke-dualister (som jeg har skrevet essensen fra i forrige emne overfor denne). Han refererte ikke til Chinmaya eller Dayananda. Det er et viktig emne som fremhever forholdet mellom erfaring og kunnskap, som er signaturemnet av Dayanandas brosjyre.

Swami Chinmayananda, som var en mystiker ikke-dualist. Husk på at både mystiker og ikke-mystiker (ikke-dualister) underviser ikke-dualitet. En stil er lettere for erfaringsorienterte mennesker og den andre for kunnskapsorienterte mennesker selv om begge har baksider. Baksiden for erfaringsorienterte individer er tendensen til å tenke på frigjøring som en diskret erfaring og baksiden for kunnskapsorienterte mennesker er tendensen til å forvente en slags ikke-dualistisk erfaring for å bekrefte kunnskapen. Swami Dayananda gjorde et ekstremt viktig bidrag til Vedanta sampradaya ved å gjøre en klar forskjell ved å lande tungt ned på siden av kunnskap. Å oppnå og bevare kunnskap er også erfaringsbasert slik at du ikke kan avvise erfaring heller. Du kan bare vite om forskjellen. Og du kan ikke avvise erfaringsorientert tilnærming fordi åpenbaringer kan ofte starte granskning, som leder

til forståelse av kunnskapens verdi.

Når det er sagt så var han ikke den første læreren til å gjøre denne forskjellen som er bygget inn i den fundamentale forutsetningen av Upanishadene. Hvis virkelighet er ikke-dualistisk bevissthet, er alt ikke-dualistisk bevissthet, inkludert meg og min erfaring, som betyr at jeg alltid erfarer selvet, som igjen betyr at mitt fundamentale problem er ignoranse.

Det er forståelig, men trist at noen Vedantamennesker, som ikke hadde kjennskap til både Chinmaya og Dayananda har tillatt deres syn på Dayanandas undervisninger til å bebreide dem mot mystiker ikke-dualisme.

Men når du er en tilhenger, er det ofte vanskelig å se trærne for skogen. Det er mange vestlige mennesker som ikke bare er fasinert over Vedanta, men med indisk kultur som nærer det. De har ideen om at Vedanta bare er virkelig Vedanta hvis det kommer i en spesiell pakning av India, oransje klær, Sanskrit og så videre.

De fleste mennesker vet ikke hva en mahatma (en stor sjel) virkelig er. Både Swami Dayananda og Swami Chinmaya var mahatmaer. Det er viktig for Dayananda sine hengivne å vite at Swami Dayananda tjente Chinmaya i mange år og det var på grunn av Chinmaya sin kjærlighet til han at han ble så velkjent så tidlig i hans liv. De hadde enkelt og greit forskjellige ideer om hvordan en skulle undervise Vedanta basert på deres egen svadharma (livsvei) og behovet for det totale gjennom deres liv. Poenget er at Vedanta står høyere enn læreren. Læreren er strålende på grunn av undervisningen. Ja, hvis en lærer er strålende, vil han eller henne være en stor reklame for Vedanta, men det er alt. Så lenge du bruker tradisjonell/ ikke-tradisjonell dualitet til å føle deg spesiell er det en jobb å gjøre.

Neo-Advaita vedantaundervisninger og deres svakheter/ mangler sammenlignet med tradisjonell Advaita Vedanta

Som jeg har nevnt allerede har Ramana Maharshi, Nisargadatta Maharaj og lignende inspirert mange til å granske og studere ikke-dualitet. Problemet med neo-advaita eller moderne advaita vedanta er at de er hovedsakelig bare opptatt av vår essens - hvem vi er - bevissthet/ selvet og hvordan erfare og oppnå tilstander for å komme «dit». De mangler karma yoga, dharma yoga, verdier, kvalifikasjoner, samspillet og sammenhengen mellom upersonlig skaper (Makrokosmisk/ Det Totale) og oss mennesker (Mikrokosmisk/ Individ).

De mangler det store bildet eller den store sammenhengen, som tradisjonell Advaita Vedanta viser i sin metodikk og undervisning. Samt hvordan vi takler og møter verden. Det er vel og bra å ha kjennskap til bevissthet/selv, men de hopper som regel over det som skjer i vår verden, hvordan verden fungerer og det er noe ikke tradisjonell Advaita Vedanta gjør. Det skaper en lettvent og forvirrende måte å forholde seg til verden, mens metodikken, selvkunnskapen i tradisjonell vedanta er krystallklar på at frigjøring vil ikke skje før man forstår «verden» og dens skapelse utifra mikro- og makroperspektiv. Fra individ og det Totale perspektiv.

Anti-intellektuell holdning og ønske om å fjerne ego og sinn er også andre elementer som neo-advaita er opptatt av for å «oppnå» tilstander, som skal gjøre oss mer hele eller komme i tomhet blant annet. Problemet er ikke egoet, sinnet og intellektet ifølge tradisjonell Advaita Vedanta. Det er identifisering med dem.

Neo-Advaita undervisninger

Advaita betyr ingen divisjon, med andre ord, ingen deler, ikke-dualitet. Problemet med Neo-Advaita bevegelsen er at deres moderne lærere snakker om ikke-dualitet enten i terminologi av en enhets-erfaring med alt i mithya (verden) eller de refererer til satya, den absolutte virkelighetsnaturen, som tomrom og tomhet. De elsker å si at ingenting egentlig skjer. Siden de ikke har en undervisning, sier de at du eksisterer ikke, derfor har du ikke et problem, som skal sorteres ut og ingen problem, ingen behov for løsning, ingen behov for en undervisning. Ignoranse er veldig smart!

Vedanta avviser ikke mithya (verden), som ikke-eksisterende. Den sier istedenfor at mithya ikke er virkelig, men den bekrefter også at det eksisterer som en tilsynelatende virkelighet. Siden alle tilsynelatende individer, som er utstyrt med et menneskeintellekt uunngåelig erfarer en dyp sans av begrensning på grunn av maya sin overlapping, ble en komplett selvgranskingsmetodikk utviklet kalt for Vedanta av Isvara (Det Totale Sinnet) til å fjerne Maya sin villedete kraft, som er hovedgrunn til menneskelidelse, virkningen av selvignoranse.

Neo-Advaita lærere underviser små fragmenter av resirkulert skriftlig kunnskap, som de har lest eller hørt fra andre, som de blander med deres egne tolkninger og spirituelle erfaringer for å finne på en spesiell cocktail, som de liker å kalle for sine undervisninger. Det er litt kunnskap pakket inn i ignoranse. De virker å være late og lite villige til å bli skikkelig undervist av vedaskriftene, og dessuten vil de ta æren for deres egne undervisninger. Vedanta lærere tar ikke æren for undervisningene, fordi de vet at de tilhører ingen andre enn Isvara/ Det Totale Sinnet/ Makrokosmisk Sinn, som «seerene» - Rishiene fikk ned vediske skriftene fra via hymner (mantraer).

Begrepet Guru:

Jeg ble inspirert til å skrive noe om begrepet guru etter å ha lest Magasinet Visjon nr. 2 - 2017. Redaktøren Eirik Svenke Solum skrev dette blant annet på første siden av magasinet:

«I denne utgaven av Visjon møter vi flere læremestere, spirituelle veiledere - og guruer. Noen skal vekke din sjelskraft og la deg se bakenfor ditt sinns og samfunnets slør. Andre, deler ut millioner av omfavnelser, hvor mennesker mener å erfare glimt av andre dimensjoner og kraftfull energier. Guruene skal vise oss veien til opplysning og sann selv-realisering.

Det er nok klokt å være kritisk i møte med guruer og mestre som mener å kunne overføre krefter og egenskaper som langt overskrider det allment menneskelige. Det finnes utallige eksempler på respekterte guruer som har misbrukt sin rolle. Og mange har latt seg forlede til å tro at mennesket bak gururollen er ufeilbarlig, der det opplagt finnes brister.

I østlige kulturer er det dessuten mer tradisjon for at noen mennesker kan være overordnet andre. Hos oss er likeverdighet en verdi de fleste samles om. At gururollen er problematisk betyr ikke at veiledere innen spiritualitet og selvutvikling er uten verdi. Tvert om. En god og dyktig veileder kan ha mye å bringe videre.

Vi har åpenbart mye å lære om det å være menneske, hvordan forstå våre relasjoner og utfordringene vi møter. Og det finnes godt utprøvde redskaper, som psykiateren og presten kanskje ikke har kjennskap til.»

Når man lytter til ordet guru, får man opp ordet lærer som synonym og som Eirik sier - en som man fort ser opp til og at man kan føle seg underlegen. I tradisjonell Vedanta er de krystallklar på at det ikke er et skille mellom lærer og elev. Ingen guru som er overordnet. Guruen/ læreren skal undervise om metodikk i forbindelse med selvkunnskap, som fjerner ignoranse. Men det er ikke guruen som skal gjøre «jobben» - det er studenten/ eleven selv. Han/Hun blir undervist av en kvalifisert lærer i tradisjonell Advaita Vedanta Sampradaya linjen og får innblikk i en møysommelig og tålmodig metodikk, som Vedanta er og hvor også det kreves en form for disiplin/ arbeide med seg selv på ulike måter (karma yoga) - for å gjøre seg klar til å ta imot - lytte og lese om kunnskapen om hvem vi er - hva virkeligheten er - hva skapelsen er osv. Med andre ord endel eksistensielle elementer i vår eksistens her i livet.

Jeg skal forklare mer tradisjonell Advaita Vedantas syn på begrepet Guru. Det er noe mer utdypende enn at det bare har med en lærerrolle. Og det har ikke noe med å se opp til en person, men heller mer ha en respekt og ydmykhet overfor læreren og ikke minst læren. Guruen i tradisjonell Advaita Vedanta er egentlig skriftene og den er upersonlig og objektiv. Det vil si upersonlig Gud/ Isvara/ Det Totale Sinnet, som er egentlig guruen siden skriftene (vedaene) kommer direkte fra Det Totale Sinnet.

Det krever også at man ser på sine egne kvalifikasjoner som elev og være klar og moden for denne selvkunnskapen, som handler om å fjerne ignoranse om hvem vi er.

Å følge din egen indre guru/ lærer/ veileder

Vedanta forvandler deg til din egen guru. Tilbe deg selv. Hjelp deg selv.

Ideen i Vedanta er å gjøre deg til din egen guru og at du selv fjerner dine tvil. Hvordan gjør du det? Du ser på hva du tenker og føler hvert eneste øyeblikk og du evaluerer din erfaring med referanse til faktumet at du er Selvet. Meningen er å se ting fra bevissthetens ståsted til at sinnet ditt overgir seg til deg, bevissthet og blir rolig og tilfreds. En lærer burde inspirere deg til å ta kontroll over ditt eget sinn.

Lærerens jobb er å gjøre deg uavhengig, og ikke handle som en livslang støtte. En av mine læreres guru var veldig direkte og sa dette: «Jeg er ikke interessert i dine problemer. Du er problemet. Sitt ned, hold munn og følg med. Jeg vil ha deg ute her fort så mulig, fordi du bruker verdifull tid som andre kan ha nytte av.»

I begynnelsen trenger du helt klart å bli avhengig av en lærer, men din tillit til deg selv burde øke gradvis. Sinnet blir like skarp, som laser når man blir eksponert for denne metodikken.

Selvet er vår identitet: uforanderlig, grenseløs, ufødt, fullstendig, alltid tilstedeværende bevissthet. Det er bare en av oss utifra den ikke-dualistiske visjonen. Når vi tilber noe der ute i verden så tilber vi oss selv essensmessig.

I Mundaka upanishad handler ordet GU om mørke (ignoranse) og ordet RU er dets

ødelegger. Med andre ord handler ordet Guru om å fjerne ignoranse om hvem vi er. Og i Vedanta utfolder en kvalifisert lærer og veileder selvkunnskapsmetodikken til en elev, som også er kvalifisert (moden og klar), for at selvkunnskap skal fjerne ignoranse. Læreren og veilederen hjelper med andre ord eleven til å selv la sinnet sitt eksponeres av selvkunnskap og selvkunnskapen jobber i oss med å fjerne ignoranse. Når eleven har fjernet all tvil så vet hun eller han til det fulle hvem de er.

Guru er som nevnt før et misforstått begrep. Og om man ser mer nøye på ordet Guru - GU - RU utifra vedanta kunnskap, har det med å fjerne ignoranse (avidya). Vidya betyr kunnskap på sanskrit.

En vedantalærer hjelper og veileder en ved å vise hvordan man fjerner ignoranse ved hjelp av metodikk som er av upersonlig og objektiv art. Slik at man blir sin egen guru. Og bare en selv kan fjerne ignoranse ved hjelp av selvkunnskap til syvende og sist. (Guds nåde er med og avgjør også her.) Nå er vi egentlig alle opplyste i utgangspunktet - vår essens er det samme som frihet.

Gu = ignoranse

Ru = Fjerne

Vedantalærer: *«Jeg er fortsatt disippel til min guru og han er fortsatt disippel til hans guru. Vi er alle disipler av Det Totale Sinnet/ Makrokosmisk Sinn (Isvara).*

«Guru er en midlertidig psykologisk hjelp. Det er det hele. Det er ikke noe mer enn det. Det bør være nyttig for mennesker.»

Guru er assosiert med kunnskap. Betydningen av ordet guru er, den som er giveren av kunnskapens lys og den som fjerner mørke av ignoranse. For de som studerer skriftene så er det å påkalle hele Guru Parampara som er ansvarlig for både forfatterskap av skriftene og så vel som bevaring og utbredelse av skriftene.

-Swami Paramarthananda

Tradisjonelle vedantaskrifter sier tydelig at det vi tenker, føler, ser (persepsjon), hører, smaker, tar på

m.m. i verden er en refleksjon av hva vi er - vår essens - som er uforanderlig, ikke-dualistisk, alltid tilstedeværende, fullstendig, hel, komplett og grenseløs. (Sathya – bevissthet - selv). Vår verden, samsara samt det vi blir presentert som - jiva - individ/ person er alltid i endring, er begrenset, dualistisk og eksisterer i tid og rom. (Mithya) Å skjelne (diskriminere) forskjellen på Sathya (det som er vår essens og identitet) vs Mithya (det vi opplever i verden gjennom våre kropp og sinn verktøy) er en av hovednøkkelen til moksa - frihet. En guru, som er kvalifisert i tradisjonell Vedanta, kan vise oss gjennom metodikk til å fjerne ignoransen om hvem vi er og hva virkelighet er. Det krever endel tålmodig og møysommelig arbeide. Det kan ta flere tiår før selvkunnskapen er stødig i oss og at vi er fri.

Lærer-rolle i Tradisjonell Vedanta

Vedanta er bevissthetsvitenskap basert på bevisst og gyldig kunnskapsmiddel som er kapabel til å fjerne ignoranse av vår sanne natur. Det veiledende prinsippet av Vedanta er at bare kunnskap, og ikke erfaring, er det som fjerner ignoranse fra sinnet. En shaktipat (overføring av energi) guru er noen som er superbundet av spirituell energi. Ved å være med disse menneskene så vil en ofte erfare opplysthet.

Dessverre, så har alle erfaringer en begynnelse og en slutt. Erfaring som shaktipat (energioverføring) kan være inspirerende, men det vil ikke fjerne ignoranse om ikke selvkunnskap er tilstede og sinnet er kvalifisert til å motta den. Og en viktig faktor trenger å taes i betraktning: Alle erfaringer er i tid, så shaktipat, nirvana eller samadhi kan aldri bli permanent.

For opplysthet trenger du selvkunnskap og for det trenger du en lærer og skriften.

Du trenger å bli undervist hvordan diskriminere deg selv fra individet, din refleksjon i subtil kroppen (ego, sinn og intellekt). De fleste shaktipat guruer overfører energi til mennesker og vekker deres tillit i Gud. De snakker om moksa (frigjøring) indirekte generelt sett, men kan ikke vise hvordan en fjerner ignoranse av deg selv. Shaktipat guruer tar deg for å være personen du tror du er og kommuniserer til deg på den måten. Men du er egentlig ikke den personen. Du er egentlig selvet, grenseløs bevissthet.

Hvis du er interessert i frigjøring, da trenger du å eksponere sinnet til selvgransking av din sanne natur av virkelighet og ikke flere erfaringer. Dette er fordi Vedanta åpenbarer til deg at du alltid erfarer bevissthet: Du har et ignoranseproblem som forhindrer deg fra fullt ut å sette pris på din sanne natur slik at du har et kunnskapsproblem og ikke erfaringsproblem.

Guruen er selvet, underviser selvet og bruker et gyldig og uavhengig kunnskapsmiddel til å gjøre det, som er Vedanta.

Her forklarer en vedantalærer forskjellen på hva som fjerner ignoranse om hvem vi er og det som ikke gjør det. Det er den klassiske debatten som har eksistert til alle tider - kunnskap og erfaring. Og det finnes endel såkalte Shaktipatguruer, som underviser utifra det de har opplevd og erfarer - og ser på det som opplysthet eller selvrealisering. Tradisjonell Advaita Vedanta ser på det som indirekte kunnskap om hvem vi er. Fordi opplevelser er alltid i endring og er i «mithya» - i en dualistisk virkelighetsorden eller verden hvor tid og rom eksisterer. Mens hvis man er stødig i selvkunnskap, vil man fjerne ignoranse. I tradisjonell Advaita Vedanta er selvkunnskapen direkte kunnskap og det som gir moksa.

Det finnes flere Shaktipatguruer her i Norge, som er opptatt av å aktivere, overføre - heale oss og få oss til å oppleve kjærlighet eller oppvåkning av ulik art. Det kan være en fin måte å kultivere sattva (sinnsro) på i livet og er ifølge tradisjonell Advaita Vedanta en fin måte å forberede seg på - gjøre seg klar til å ta imot selvkunnskap. Men opplevelser fjerner ikke ignoranse. Å kultivere sattva betyr at en noenlunde har et fredfullt, klart og modent sinn.

Osho og misbruk av lærerrollen

Det verste eksempelet på en slags shaktipatguru på 1900-tallet er Osho. Han var en guru som misbrakte sin posisjon og inspirerte mange på sin vei utifra sine egne realiseringer og opplysningsopplevelser, men det er et eksempel hvor ting kan gå virkelig galt om man har en guru-

rolle. VGTV dokumentar om Osho nevnte kort disse tingene: Her avslører en tidligere medarbeider og en tidligere sekretær i Osho sin organisasjon hva som skjedde bak kulissene. Det var mord, narko-avhengighet, sex-misbruk, sus og dus i luksus m.m. i organisasjonen. Endel mørke sider som sagt.

Det har kommet en netflixdokumentar nå nylig som varer i ca. 10 timer fordelt på 6 episoder. Jeg så ferdig hele dokumentaren i april 2018. Det er mer ekstremt enn VGTV dokumentaren fremstiller det som skjedde. Mer detaljert og grundig. Reaksjoner fra tilhengere og andre som erfarte dette på ulike måter.

Jørg Arne Jørgensen, lektor og religionshistoriker har skrevet en interessant en gjestekommentar i Stavanger Aftenbladet, som jeg vil analysere og kommentere litt.

Den heter Gud eller galning? Og han stiller et interessant spørsmål: Hva er galt med å hengi seg til en guru? Kan det ha positive sider?

Jeg svarer dette på disse to spørsmålene: - Det er ikke noe galt å hengi seg til en guru om en har kjennskap til at læreren egentlig er tekstene (Upanishadene osv.) og at de lærer elevene slik at de skal bli egen guru (følge skriftene for eksempel). Det vil si at selvkunnskapen fjerner ignoranse om hvem man er. Det er også likeverdighet mellom lærer og elev. Og respekt for dharma, samfunnslover og regler blant annet.

Men i Osho sitt tilfelle så er det jo å opphøye læreren til noe større enn andre personer, det vil si elevene, veldig betenkelig (noen ganger farlig). Og i tillegg når han i sin lære er opptatt av å bryte lover og regler i samfunnet (dharma) og ikke tar hensyn eller respekterer det så er det ikke rart det går fullstendig galt. Det måtte jo krasje før eller siden selv om det var noen gode intensjoner i utgangspunktet med byen Rajneeshpuram.

Å bruke ordet Bhagawan på en guru eller person er jo også meget uheldig, fordi på sanskrit så står Bhagawan for Gud/ Totale Sinnet. Og vi mennesker viser oss tilsynelatende som individer. At en er åpen for at vi er bevissthet/ selv (atma) - essensmessig er noe helt annet. Et problem for mange såkalte opplyste guruer er at de har ingen skikkelig metodikk, doktrine og skriftbasert kunnskap i deres lære. I Osho sitt tilfelle et ekstremt eksempel på hvor galt det kan gå når man ikke er opptatt verdier, dharma og mye annen kunnskap for å tilpasse seg verden. Det er lett å ta av når en bare har egne erfaringer som kan være gnist av opplysning. Det er skikkelig ville vesten dette i moderne tid.

Jeg tror helt sikkert folk verden over har blitt inspirert av Osho/ Rajneesh på en positiv måte. Det er jeg ikke i tvil om og kjenner flere som har blitt inspirert av hans undervisning, meditasjoner m.m. Jeg var med i en kundalini-aktivitets gruppe i Oslo på midten av 90-tallet, som var basert på Osho. Det gav en form for inspirasjon der jeg var på veien.

Men dokumentaren viser hvor viktig dette med bl.a. verdier er. Dette med tilpasningsdyktighet var jo fremmedord for Rajneesh/ Osho og de som ledet organisasjonen. De trodde de kunne ture som de ville og gikk imot samfunnets dharma - regler, lover m.m. der i USA. Det er lærerikt å se og hvor mye ansvar man har når man er i en organisasjon av spirituell art. Eller en organisasjon i seg selv.

Å bli opplyst betyr ikke at man er fri til å gjøre hva man vil i verden naturlig nok. Det bringer med seg ansvarlighet i samfunnet og det å bidra på en konstruktiv måte. Definisjonen av frihet og frigjøring er det jo delte meninger om. Det er her kunnskap og intellektet også spiller en viktig rolle. Noe som kan være undervurdert som verktøy i spirituelle kretser. Det er mye prat om hjerte og følelser. Intellektet må være med og det er egentlig ikke forskjell på kjærlighet og kunnskap f.eks.. To sider av samme sak. Kjærlighet til sannhet og kunnskap er jo kjekt å integrere i mitt ståsted.

Det er kanskje også en av svakhetene med Oshobevegelsen at det er for overfokus på hjertet, følelser, energier og lite om kunnskap og intellekt, som verktøy. Vi trenger å ha både hode og hjerte med kan man jo trygt si i livet.

De gjorde det som sikkert var naturlig for dem der og da. Gjort er gjort. Hva andre kan lære av det er interessant sånn organisasjonsmessig og visjonsmessig. Det var gode intensjoner der sånn, men en kan jo også se at det er lett å miste bakkekontakten hvis ikke sunn fornuft, verdier m.m. er integrert i ens liv.

Sannhet som bevissthetstilstand

Vi tenker ofte på sannhet som den situasjon at et utsagn eller en oppfatning stemmer overens med virkeligheten. I de asiatiske religionene gir det mer mening å se sannhet som en slags bevissthetstilstand. Vår dagligdagse bevissthet er sørgelig begrenset, men det er mulig å stige opp til langt mer opphøyde tilstander, såkalte mystiske erfaringer av den ytterste virkelighet. Slike frelsende opplevelser ? Opplysning, frigjøring, moksha eller, nirvana, kjært barn har mange navn ? ligger i kjernen av disse religionene.

- Her er Jørgensen på ville veier og tar alle under en kam hva østlige, asiatiske religioner eller filosofier handler om. Vedanta, som han har liten kunnskap om er jo verken filosofi eller religion, selv om det kan se tilsynelatende slik ut. De låner noen religiøse impulser i bhakti - hengivenhet blant annet. Å oppnå bevissthetstilstander har ikke noe med tradisjonell Vedanta å gjøre. Utifra ikke-dualitetsvisjonen og ståsted er vår identitet uforanderlig, alltid tilstedeværende, ufødt, fullkommen, ikke-dualistisk bevissthet/selv. Det vil si at vi fra ikke-dualitets ståsted erfarer oss selv hele tiden. Vi har ikke et erfaringsproblem, men et identitetsproblem. De fleste tror at vi er det vi «ser» og oppfatter verden gjennom vårt kropp-sinn verktøy, men når man blir kjent med selvkunnskap som bevissthetsvitenskap og metodikk så vil ens gransking følge det som Vedanta viser oss: Vi er ikke vår kropp, tanke, følelser, sinn, verden osv. Vi er det som er vitne til verden, det ikke-erfarende vitne, som opplyser alt som eksisterer i verden.

Moksha eller frigjøring har ingenting med frelse å gjøre - det er ikke noe vi skal frelse oss fra. Vedanta er opptatt av at vi ikke skal lide og det gjør vi heller ikke når vi forstår eller realiserer hvem vi er, selv/bevissthet. Definisjoner i Vedanta er veldig viktig. Vedantametodikken hjelper oss til å gjenkjenne hvem vi egentlig er og alltid har vært. Det krever moden, klart og fredfull sinn for det meste og at vi har tillit til hvordan selvkunnskapen jobber i oss. Jørgensen blander og mikser sammen og tror han har funnet ut likheter mellom ulike spirituelle eller religiøse retninger. Men det går ikke og han feiler her i sine konklusjoner, fordi han ikke undersøker eller gransker dypt nok hvem han egentlig er.

Men siden opplevelsen fullstendig overskrider det språklige, kan «sannheten» ikke fullgodt nedfelles i en tekst. I stedet må den opplyste formidle innsikten direkte til sine disipler ved et langvarig og nært guru-disippel-forhold med omfattende personlig, psykologisk og åndelig veiledning.

- Den egentlig læreren i tradisjonell Advaita Vedanta er ikke personen, som er guruen, men skriftene. De kvalifiserte lærerne som kan tyde og vise oss metodikken, som fjerner ignoranse om hvem vi er. I fortiden var det endel muntlig undervisning mellom guru og elev. Helt til Shankaracharya kom og skrev ned kommentarer fra ulike Upanishader og andre vediske tekster ca. 600 år etter Kristus. Å integrere og aktualisere kunnskapen om hvem jeg er når vi fjerner ignoranse om hvem vi er, diskriminere mellom det vi er identitetsmessig selv/ bevissthet (uforanderlige) og kropp-sinn verktøyet/ verden (foranderlige) er en av det viktigste punktene i metodikken til Vedantas selvkunnskap.

Men at sannheten for all tid kan ligge i en bok, strider jo mot en moderne oppfatning av hva en tekst er. En tekst kan jo ikke fungere uavhengig av historisk sammenheng. Meningen må på ett eller annet vis oppstå i individet, som igjen er en del av et samfunn og en større meningskontekst. Meningen kan jo ikke ligge implantert i selve teksten.

Slik sett har de asiatiske religionene en mer moderne tekstforståelse. Selv om hinduismen har hellige bøker, setter man dem i prinsippet ikke så høyt. – «Kunnskap i bøker er som penger i en annens lomme», heter det i et indisk ordtak. Det er i individene sannheten lever? og den bør fortrinnsvis overføres direkte fra menneske til menneske i et nært og personlig forhold.

-Sannhet utifra tradisjonell Advaita Vedantas ståsted - ikke-dualitetsvisjonen ligger i Upanishad-tekstene. Om hvem vi egentlig er. Når Jørgensen sier at det er i individene sannheten lever så tar han egentlig feil. Sannhet er ikke personlig, men upersonlig. Den har alltid vært her og er uforanderlig. Skriftene og kildene til Vedantaundervisningen er upersonlig. Sannhet om hvem vi er, vil alltid være upersonlig. Objektivitet er en av de viktigste kvalifikasjonene også når man følger tradisjonell Advaita Vedanta. Metodikken fjerner ignoranse og etterhvert når tiden kommer så vil man realisere hvem man er og det er av upersonlig og objektiv art. Skriftene, selvkunnskapen er med og fjerner all tvil om det. Guruen i Vedanta, jeg nevnte er Det Totale Sinnet (Isvara), som de vediske skriftene egentlig kom fra. Kunnskapen kom til rishiene og ikke fra dem. Kunnskapen åpenbarte seg for dem som kvantefysikken kom til de som grunnla dem, det samme med relativitetsteorien og gravitasjon blant annet.

Det er tydelig forklart i skriftene også. Upanishad gjennom en kvalifisert lærer viser oss upersonlig sannhet om hvem vi er og det er av veldig subtil art. Det er selvkunnskapen som fjerner ignoranse og ikke en guru. Tekstene og skriftene er essensielt her.

Er stillhet den beste læreren?

Stillhet er den beste læreren.

Noen spurte en gang en av de største Vedantin, Swami Dayananda om dette var sant. Han smilte og sa, hvis det var sant så ville alle sidene i Upanishadene være blanke.

Stillhet er den beste lærer er det mange som sier, men som Dayananda sier da hadde ikke Upanishadene eksistert om det hadde vært det. Stillhet ser ikke forskjell på kunnskap og ignoranse om vår natur, hvem vi er og virkelighetens natur.

Overgangen fra erfaringen av Selvet til kunnskapen "Jeg er Selvet" er forsikret når Selvrealisering finner sted, selv om det kan ta tid før sporene av dualistisk tankegang visner bort. Som den rensede, granskende subtilkroppen (ego-sinn-intellekt) ser innover på Selvet og kontinuerlig diskriminerer mellom Selvet og Ikke-Selvet. Og en dag uten fanfare, vil et veldig subtil skifte i visjonen inntreffe og den mediterende realiserer at han eller hun ikke lenger mediterer på Selvet, men har "blitt" Selvet, som observerer den tilsynelatende mediterende. Vi er meditasjon i seg selv. Vi er Selvet som er et vitne eller observerer det tilsynelatende individet som mediterer.

Selvkunnskap er ikke intellektuelt, som nevnt tidligere. Opplysthet er nyttesløst hvis det ikke etableres tanken i intellektet: "Jeg er grenseløs bevissthet", fordi Selvet fungerer gjennom intellektet i denne verden. Hvis jeg erfarer grenseløshet på et dypere eller transcenderende nivå og har ingen intellekt til å fatte med, vil bare erfaringen tjene å provosere en konflikt inni meg.

Swami Dayananda gav en veldig klar undervisning om stillhet - som er: Stillhet motsetter seg ikke ignoranse. Stillhet vil ikke lære deg og vil aldri fjerne ignoranse av din sanne natur. Mens stillhet er en god måte å beskrive sattva (den mest subtile manifesteringen av sat...bevissthet), som er sann sinnsnatur når det er klart og ikke forurenset av rajas og tamās. Likevel siden stillhet ikke er bevisst, så kan den ikke bli kombinert med bevissthet, fordi det er mithya (verden - foranderlig) og bevissthet er satya (uforanderlig).

Stillhet er ikke bevissthet/selv. Og som med "rom" så er det likevel en god metafor for bevissthet/selv. Den gjennomtrenger alt i verden.

Moksa er ikke stillhet nødvendigvis. Stillhet er et objekt, som viser seg tilsynelatende inni bevissthet. Moksa er bevissthetsens natur i seg selv.

Mandukya Upanishad og Gaudapadas Karika om student og lærer

For å unngå dualitet i lærer-student forholdet, skal studenten se på læreren som Selvet, og ikke som en opplyst person. Hvis en misforstår at læreren, undervisningen og granskeren er mithya (verden som er i endring gjennom vår kropp-sinn verktøy) fører det til uheldige projeksjoner på læreren som går på

akkord med forholdet.

Det finnes ingen perfekte jordiske guruer. Isvara/ Det Totale Sinnet er perfekt guru. Det Totale Sinnet har undervist deg hele tiden. En jordisk guru kan ikke leve opp til dine forventninger slik som du ikke kunne leve opp til din mors forventninger. Det er hele meningen med svadharma (et individs livsvei og natur) - undervisningen. Mennesker er hva de er, så hva er vits med å kontrollere? Hvis du ikke projiserer dine forventninger på andre, så kan energien bli brukt til noe viktig: Din gransking.